

Overweging 2e zondag Veertigdagentijd

Thema: Stralend als het licht

Lezingen: Genesis 12,1-4a en Matteüs 17,1-9

Zondag 5 maart 2023

Joost Koopmans osa

Wie zijn leven kan zien als een reis, weet dat je gaandeweg van alles moet achterlaten: je jeugd, lieve mensen, werk, dierbare plekken. Je levenskrachten en tenslotte het leven zelf. Het is de gang van ieder mens op aarde. Maar soms moeten mensen in de bloei van hun leven al afscheid nemen van verlangens en perspectieven.

- Een vrouw die gehoopt had op een kind bijvoorbeeld, maar wier verlangen niet te vervullen is ...
- Een voortijdige ziekte, waardoor je dromen in duigen vallen
- Een oorlog of een aardbeving, waardoor je moet vluchten, of gewoon niets meer hebt

Kunnen de verhalen over de levensweg van Abraham en Jezus ons verder helpen bij de grote vragen en problemen die ons overkomen op onze reis tussen wieg en graf?

In Genesis 12, het verhaal dat Lisette ons voorlas, begint er echt iets nieuws: De Eeuwige sprak tot Abram: "Trek weg uit je land en ga naar het land dat ik je wijzen zal".

Er moet gebroken worden met al het oude en vertrouwde: zijn land, zijn stam, zijn familie. God lokt Abram uit zijn tent ... om echte toekomst te vinden moet hij het oude loslaten en in beweging komen. Het is kiezen of delen, zegen of vloek. Abram staat voor het waagstuk van het op weg gaan met alle onzekerheden van dien: "waar begin ik aan?" Het enige wat hij heeft is zijn geloofsvertrouwen.

Soms sta ook jij op het punt om bepaalde zekerheden los te laten. Diep in je binnenste klinkt er een stem dat het zo niet langer kan ... dat je moet breken met het vertrouwde, met die sleur ...

"Luisteren naar je gevoel" is dan een goede raad en je verantwoordelijkheid nemen. Een doorbraak maken als het nodig is: niet gemakkelijk, wel toekomst-gevend.

Om die stem van binnen te horen moet je af en toe stilstaan op je levensreis... onthaasten ... mediteren ... Dat wordt verbeeld in het 2e verhaal van vandaag: één uur op de berg om even een glimp van boven op te vangen. Onderweg naar Jerusalem klimmen de drie leerlingen met Jezus de berg Tabor op.

Op die bijzondere plek tussen hemel en aarde krijgen ze een intense, dubbele ervaring:

- Ten1e: ze zien Jezus in een totaal ander, nieuw licht – hij is gekleed in de witte kleren van Pasen, waarop zijn reis, na het bittere eind, toch zal uitlopen.
- En vervolgens: ze zien Jezus daar in gesprek met Mozes en Elia.

De aanwezigheid van die grote representanten van de Oude Schrift werpen voor Jezus een bijzonder licht op zijn roeping: ga dóór bij alle tegenstand.

“Als u wilt, zal ik hier 3 tenten bouwen”, zegt Petrus. Deze reactie wordt vaak verstaan als één van zijn missers: alsof hij deze lichtende ervaring op sterk water wilde zetten. Maar te midden van de harde daagse realiteit drukt Petrus hiermee uit dat hij deze ervaring van ‘zien, soms-even’ wil vasthouden. De stem uit de wolk bevestigt de bijzondere betekenis van Jezus en voegt er uitdrukkelijk aan toe: “Luister naar hem”. Zo komt dit uur op de berg in het teken te staan van verstilling: een stilte waarin je ziet wat er niet toe doet, en waarbij je vertrouwen verzamelt om je reis met nieuwe moed te vervolgen.

Loslaten om nieuw leven te vinden: de verhalen van Abram en Jezus brengen dat in beeld, voor allerlei reisgenoten van nu, zoals bijvoorbeeld de kinderloze vrouw, die zieke, de vluchtelingen en slachtoffers van noem maar op, én voor ieder van ons: de grote kunst om je niet vast te klampen aan wat onvermijdelijk voorbij en onherstelbaar is; om verder te zoeken en in geloofsvertrouwen je handen te openen voor het leven dat nú voor jou is weggelegd.

De kunst van het loslaten verbonden met vertrouwen zijn twee kanten van één medaille. Ik denk hierbij concreet aan de vrouw die ik nog steeds bezoek. In de tijd dat ze 's zondags naar de Paterskerk kwam, kon ze nog een beetje zien maar de laatste 8 jaar is ze volkomen blind. Ze was vreselijk bang voor de toekomst: “Waar zal ik terecht komen en met wie?” Maar haar geloofsvertrouwen gaat met haar mee, want “God neemt niemand van me af,” zegt ze dan. Gelukkig heeft ze goede kinderen, daarin ziet ze Gods hulp. En ook al valt het leven haar zwaar, toch zegt ze steeds opnieuw: “Het komt goed”. Dat doet me, tot slot, denken aan de groet waarmee de pelgrims op hun uitputtende tocht naar Santiago de Compostella elkaar toeroepen: “Ultreia!” Dat betekent zoiets als: “We gaan verder en we komen er wel!”

Die groet vat samen waar het op deze zondag en op heel onze levensreis om draait: we gaan verder en we komen er wel!